

Autor: Pierre Krebs

Italský marxista Antonio Gramsci jako první pochopil, že stát se neomezuje na politický aparát – ten podle něj funguje paralelně k takzvanému aparátu občanskému. Zjednodušeně řečeno se tak každý politický aparát opírá o občanský souhlas (*konsenzus*), čili psychologickou podporu mas.

Tato psychologická podpora nachází své vyjádření prostřednictvím spontánního souhlasu na úrovni kultury, světonázoru a zvyků (*étosu*). Aby tak mohla politická moc vůbec existovat, závisí na kulturním vlivu mezi masami. Na základě této analýzy Gramsci pochopil, proč se marxisté nedokázali chopit politické moci v buržoazních demokraciích: neměli v rukou moc kulturní.

Pierre Krebs

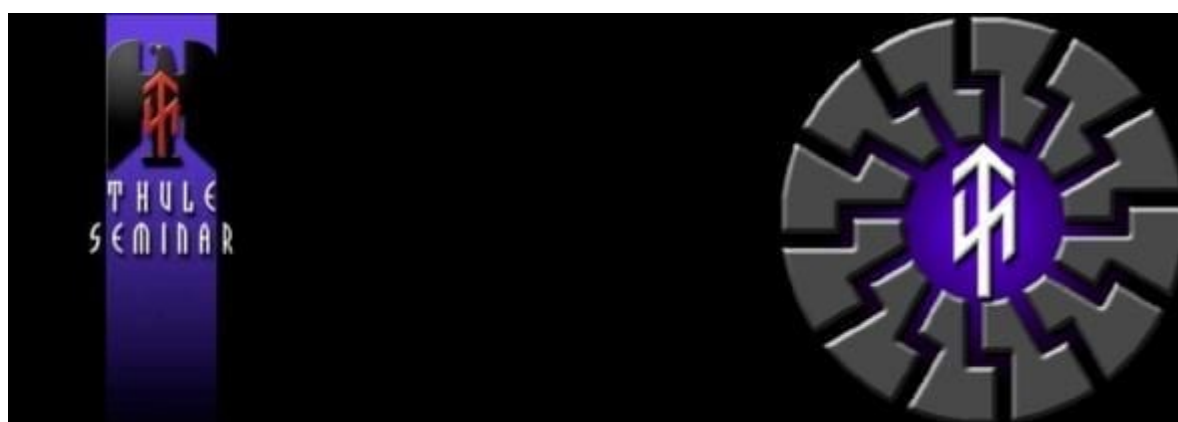
Přesněji vyjádřeno není možné svrhnout politický aparát bez předchozího získání převahy nad kulturní sférou. Nejprve je nutné naklonit si lid a získat jeho souhlas: jejich ideje, étos, způsob myšlení, hodnotový systém, umění a výchovu je třeba usilovnou prací proměnit – teprve až když lidé vnímají nutnost změny jako něco samozřejmého, je možné stávající politickou moc, nyní odstřiženou od všeobecného konsenzu, rozdrolit a nakonec i nahradit.

Metapolitiku tak lze chápat jako revoluční válku vedenou na poli světonázorů, způsobů myšlení a kultury.

Právě na této metapolitické úrovni začíná naše činnost. Chceme se ujmout kontroly nad laboratořemi myšlení. Proto je naší misí postavit se rovnostářskému étosu a socioekonomickému myšlení světonázorem vycházejícím z odlišení (*diferenciace*): to znamená přijít s etickou a společensko-ekonomickou teorií uznávající právo na odlišnost. Chceme vytvořit hodnotový systém i celkové ovzduší nezbytné pro uchopení vlády nad kulturní mocí.

Naše strategie se neřídí ani bezprostředním diktátem „situace v terénu“ ani prchavými zvraty politického života. Nezajímá nás politikaření, ale postoj k životu. Všeomní komentátoři jistě budou pokračovat v psaní nesmyslných článků, v nichž nás budou nazývat současně „novou pravicí“, ale také „levicovými“. Tyto termíny jsou nám však však k smíchu a nic pro nás neznamenaají – na levici ani pravici nám nesejde. Důležitější pro nás je základní postoj lidí

k životu. A všichni ti, kdo jsou si vědomi americké i sovětské hrozby, kteří si uvědomují naprostou nezbytnost kulturní obrody Evropy coby předzvěst jejího politického procitnutí, kteří jsou zakořeněni v určitém lidu a jeho kolektivním osudu, jsou našimi přáteli a spojenci, bez ohledu na jejich politickou či ideologickou příslušnost. Naše pohnutky ani cíle nelze snadno sloučit s činností politické strany, lze je naplňovat – a na tom trváme – jedině prostřednictvím metapolitického, výlučně kulturního projektu. Programu, který v nás znovu zažehne vědomí vlastní identity skrz probuzení takřkajíc našich budoucích vzpomínek na budoucnost. Chceme tak připravit půdu tomu, co má přijít.

Naším programem je úplné obrození Evropy. Strategie pro uskutečnění tohoto cíle je jasná: metapolitika a kulturní válka. Výchozí platformou a materiálním rámcem k naplňování tohoto programu se stane **Thule Seminar**, Nová škola evropské kultury.

Tragédie dnešního světa je tragédií nevěrnosti: vykořenění všech kultur, odcizení se naší skutečné přirozenosti, atomizace, nivelace hodnot nebo uniformita života. Kritická a zevrubná konfrontace moderního poznání – od filozofie po etologii, od antropologie po sociologii, od přírodních věd po historii a teorii vzdělávání – může, bude-li provedena s náležitou intelektuální hloubkou a vyhovující empirickou metodologií, snad vnést alespoň trochu smyslu do všeobecného zmatení našeho světa. Právě z takovýchto úvah vycházíme při činnosti Thule Seminar. Ten chce být otevřen intelektuálnímu a duchovnímu životu naší doby, ale zůstat při tom kritický ke všem jejím ideologickým dogmatům – naše bádání vychází v první řadě z vědomí závazku západní kultuře. Thule Seminar se snaží vyjasnit zásadní otázky pro naše hnutí idejí, přijít s novým vymezením těch nejdůležitějších kulturních konceptů a nalézt nové alternativy k jádru problémů našeho věku. Thule Seminar proklamuje evropskou Evropu, jež musí nabýt vědomí své identity a osudu.

Zdroj: *Die Europäische Wiedergeburt* [Evropské obrození] (Grabert, Tübingen, 1982) s. 82-6, 89. Převzato ze stránek Counter-Currents Publishing.